

Zvierací záchranári

Mačiatka a ich nový domov

Sue Mongredien
Ilustroval Jon Davis

Podľa skutočného príbehu

FRAGMENT

Zvierací záchranári Mačiatka a ich nový domov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sue Mongredien

Zvierací záchranári – Mačiatka a ich nový domov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mačiatka
a ich
nový domov

Zvierací záchranári
Mačiatka
a ich
nový domov

Napísala Sue Mongredien

Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

Bol pochmúrny, veterný deň a deväťročná Lily Hartová hrala v záhrade so svojou rodinou futbal. Otecko bol v bráne, zatiaľ čo mamička, Lily a jej bratia, dvojčatá Max a Jakub, sa mu snažili dať gól. Meg, ich sučka, hrala, samozrejme, tiež. Vzrušene štekala a bez prestania vrtela chvostom.

Lopta sa dokotúlala k Lily a tá ju odkopla k bráne. Otecko sa pokúsil loptu chytiť, ibaže sa pokĺzol na blate a spadol. Lopta preletela tesne popri ňom a skončila v sieti.

„A Lily dáva GÓÓÓÓÓÓL!“ zajasala Lily a so široko rozpaženými rukami sa

rozbehla okolo záhrady. Tlapla si s Maxom, Jakubom a mamičkou, potom na ňu skočila Meg, akoby sa chcela tiež pripojiť k oslavám.

„Hej, Megina,“ povedala Lily, zohla sa a pohladkala ju po chrbte. Meg bola neposedný kríženec kólie, ktorý najviac zo všetkého zbožňoval, keď mohol byť so svojou rodinou vonku – najmä ak sa niekde v blízkosti vyskytovala lopta. „Videla si ten gól? Ruku na to!“

Meg zaštekala, akoby rozumela každému slovu, a sadla si na zadné nohy, aby mohla podať Lily labku.

„Dobré dievča,“ pochválila ju Lily s úsmevom a zľahka jej labkou potriasla.

Keď otecko vstal, bol až po kolená umazaný od blata. V noci aj celé predpoludnie silno pršalo, a tak záhrada pripomínala močiar. „Dobrá práca, Lily,“ povedal a zdvihol loptu. „Viete čo? Víťaz bude ten, kto strelí ďalší gól. Musím si dať šálku čaju.“

„Aj ja by som si dala,“ pripojila sa mamička.

„Určite vyhrám,“ vyhrkol Jakub.

„To teda ani náhodou,“ namietol Max.
„Vyhrám ja.“

Lily sa v duchu usmiala. Dvojčatá mali šesť rokov a *ustavične* spolu súperili. Okrem toho sa podobali ako vajce vajcu: mali rovnaké strapaté svetlohnedé vlasy, modré oči a malý nos.

Jakub mal o pár pieh viac než Max a Max mal na brade materské znamienko, ale ak ich človek dobre nepoznal, len ťažko ich rozlíšil.

Otecko zdvihol obočie. „To sa dá zistiť len jedným spôsobom,“ vyhlásil. „Ste pripravení? Ideme na to.“

Otecko vykopol loptu vysoko do vzduchu. Jakub, Max a Lily sa rozbehli k miestu, o ktorom si mysleli, že tam dopadne, a cestou do seba navzájom strkali. Jeden člen

rodiny ich však všetkých predbehol. Meg sa odrazila od zeme, hlavou zrazila loptu na trávnik a ako sa kotúľala k bráne, prenasledovala ju po celej záhrade. Čírou náhodou prebehla oteckovi priamo pomedzi nohy a skončila v sieti!

Všetci vybuchli do smiechu. „Vyhrala Meg!“ vykrikla Lily a rozbehla sa ju objať. „Ty si ale múdry psík.“

Meg búchala Lily chvostom do nôh a šťastne štekala. Členkou rodiny Hartovcov bola takmer rovnako dlho ako Lily. Mamička vtedy pracovala na čiastočný úväzok v neďalekej záchrannej stanici ako ošetrovateľka; starala sa o zvieratká, ktoré potrebovali liečbu, a pomáhala im nájsť nový domov. Meg prišla do útulku ako maličké šteňa – aj Lily mala vtedy iba niekoľko mesiacov.

Meg, ktorú odobrali jej mamičke, bola ešte primalá na to, aby jedla sama, a kým

jej mohli dávať stravu pre šteňatá, museli ju kŕmiť z fľašky špeciálnym mliekom. Pani Hartová ju dostala na starosť a vzala si ju domov, aby ju mohla nepretržite opatrovať. Onedlho sa do nej s oteckom totálne zbláznili a rozhodli sa, že si ju nechajú.

Lily bola vtedy príliš maličká na to, aby sa pamätala, ako k nim Meg prišla, ale v albume našla množstvo fotografií, na ktorých ich mamička drží spolu v lone alebo spia vedľa seba na deke. Keď Meg podrástla a Lily sa naučila liezť po štyroch, povyvádzali spolu kopy pestiev, napríklad vyťahovali veci z kuchynských zásuviek, keď k nim mamička stála otočená chrbtom, alebo cez Vianoce zvesovali zo stromčeka gule.

„Dobrá práca, Meg,“ pochválila mamička sučku, keď ju prišla pohladkať. „To víťazstvo si naozaj zaslúžiš.“

„Hneď zavolaj Manchester United,“ zažartoval otecko a zdvihol loptu zo zeme.

„S takým strelcom, ako je Meg, okamžite podpíšu zmluvu.“

„Mohli by jej platiť psími suchármi,“ navrhol Jakub. Meg opäť zaštekala a pri slove sucháre nastražila uši.

„Mohla by nosiť červený dres so svojím menom na chrbte,“ dodal Max so smiechom. „A špeciálne kopačky!“

Lily sa pri tej predstave zachichotala. „Neboj sa, Meg,“ upokojila sučku. „Nikomu ťa nedáme, ani keby nám za teba ponúkali milióny libier. Ty si predsa *náš* pes.“

Jej posledné slová prehlušilo hlasné hrmenie. Potom zavial studený vietor, rozknísal konáre slivky a ohol trávu k zemi. Lily sa zachvela od zimy, a kým si trela holé ramená, pozrela sa na oblohu. Viseli na nej ťažké tmavé mraky, ktoré úplne zakryli slnko.

„*Všetci* ste vyhrali,“ povedala mamička, „ale radšej by sme mali ísť dovnútra. Vyzerá to, že každú chvíľu sa rozprší. Rýchlo!“

Hneď ako vošli do domu, vyzliekli si zablatené veci a vzali si čisté oblečenie. Kým Meg dychtivo pila vodu z misky, otecko pripravil deťom do džbánu pomarančovú šťavu a zo skrinky vytiahol balíček sušienok. V priebehu niekoľkých minút sa zasa rozpršalo.

Lily sa oprela o radiátor, šťastná, že je v teple a suchu. „Tým sa futbal skončil,“ vyhlásila smutne a pozerala sa z okna.

„Prečo myslíš?“ spýtala sa mamička. „Čo keby sme si namiesto neho zahrali fúkaný futbal?“

„Čo to je?“ zaujímal sa Jakub, keď mamička vytiahla z kuchynskej zásuvky za hrsť slamiek.

Mamička sa usmiala. „Ideálna hra na daždivý deň,“ odpovedala tajomne. „Chlapci, nevidela som niekde vo vašej izbe zatúlanú pingpongovú loptičku? Mohli by ste ju, prosím, priniesť?“

Otecko upratal kuchynský stôl a mamička položila na oba jeho konce prázdne škatule od topánok tak, aby ich otvorené strany smerovali do stredu. Jakub s Maxom pribehli naspäť. Max víťazoslávne zvieral v ruke pingpongovú loptičku a mamička ju opatrne položila do stredu stola.

„Budeme hrať deti proti dospelým. Každý fúka cez slamku a jeho úlohou je dostať loptičku do škatule – súperovej bránky. Jednu ruku si dajte za chrbát, pretože loptičky sa nesmiete dotknúť. Jasné?“

Lily sa rozosmiala. Jej rodina je trochu bláznivá! Bola si istá, že rodičom jej najlepšej kamarátky Majky by ani vo sne nenapadlo naháňať pingpongovú loptičku fúkaním vzduchu po kuchynskom stole, kým im nezružovejú líca. No ukázalo sa, že hra je ohromne zábavná, a každý, ku komu loptička zamierila, fučal do slamky ako šialený.

Meg vyzerala trochu zmätene, keď počula všetko to chichotanie a veselie, ale kedykoľvek loptička spadla zo stola a poskakovala po kuchynskej dlážke, ochotne sa po ňu rozbehla. Vždy ju priniesla nazad, jemne ju vložila mamičke do ruky a zavrtila chvostom.

Skóre bolo 5 : 3 pre deti, keď vtom hru prerušilo zvonenie telefónu. Otecko položil slamku na stôl a išiel zdvihnúť slúchadlo. „Prosím... Áno,“ vychádzal z obývacej izby jeho hlas. „Iste, hneď ju zavolám.“

„To je pre teba,“ oznámil mamičke, keď sa vrátil do kuchyne. „Nikol z práce.“

Mamička okamžite vybehla z miestnosti.

„Ahoj, Nikol,“ počula ju hovoriť Lily.

„Preboha! Kedy? Chúďatká. Samozrejme, že áno. Žiadny problém. Hneď som tam.“

Lily preblesklo hlavou, čo sú tie „chúďatká“ asi zač a čo sa vlastne stalo. Na záchrannú stanicu každý deň privádzali najrôznejšie choré a ranené zvieratká; niektoré boli obeťou nehody, s inými ľudia zle zaobchádzali. Občas, keď zvieratká potrebovali urgentnú pomoc, sa personál v službe obrátil aj na kolegov, ktorí mali voľno. Hartovci bývali tak blízko útulku, že tam mamička mohla zísť vždy, keď to bolo nutné. Lily bola pyšná, že mamička robí takú prácu. *Starat' sa o vydesené, poranené zvieratá je určite najlepšie zamestnanie na svete.*

Keď sa mamička o niekoľko minút znova objavila v kuchyni, mala už na sebe bundu

a topánky. „Musím zísť do práce,“ oznámila. „Niečo sa tam zomlelo.“

„Čo?“ spýtala sa Lily. „Je to vážne?“

„Mala by som sa ponáhľať. Povieť ti to, až keď sa vrátim,“ odpovedala mamička roztržito. „Tak zatiaľ.“

Lily ju sledovala pohľadom a dumala, čo také naliehavé sa mohlo v útulku stať. Meg kňučala pri dverách, ktoré za sebou mamička zavrela, a tak sa Lily sklonila a objala ju. „Neboj sa,“ povedala. „Mamička sa čoskoro vráti.“

Keď mamička odišla a dvojčatá si akože upratovali neporiadok v izbe, Lily sa rozhodla, že sa pustí do domácich úloh. Mala vyriešiť niekoľko matematických hlavolamov a naučiť sa na písomku pravopis, ale nedokázala sa sústrediť, pretože stále myslela na zvieratká, ktoré mamička v útulku možno práve ošetruje. Dúfala, že je všetko v poriadku.

„Už volala mama?“ spýtala sa otecka, keď vošiel do kuchyne.

Otecko pokrútil hlavou. „Zatiaľ nie,“ odpovedal. „Ako sa ti darí s úlohami? Nepotrebuješ s niečím pomôcť?“

Lily zavrela zošit. „Urobím ich neskôr,“ oznámila a pokrčila nos.

Otecko sa na ňu zamyslene pozrel, akoby tušil, že v duchu je niekde inde. „Vieš čo?“ navrhol. „Čo keby sme upiekli tortu? Mamička si zaslúži odmenu, keď toľko pracuje.“

Lily sa usmiala. „Super nápad,“ súhlasila.

Keď si umyli ruky, Lily pomohla odvážiť maslo a cukor a preložila ich do veľkej misy. „Onedlho budem piecť špeciálnu tortu pre

teba,“ utrúsil otecko a vytiahol z chladničky vajíčka. „Na budúci mesiac máš narodeniny. Už si premýšľala o tom, akú by si tento rok chcela?“

„Čokoládovú, prosím,“ vyhrkla Lily okamžite. Otecko vedel skvelo piecť a pre každého vyrábal fantastické torty. Vlni jej upiekol tortu, ktorá vyzerala ako psia hlava, a z usmievajúcej sa papule dokonca visel ružový jazyk. „No dovtedy ešte uplynie veľa času.“

„Len počkaj, tých pár týždňov utečie ako voda,“ namietol otecko a podal Lily drevenú varešku. „Tak, a teraz to zamiešame.“

Lily veľmi rada pomáhala oteckovi v kuchyni. Jej otecko bol výtvarník – ilustroval knižky pre deti a maľoval pohľadnice – a varenie a pečenie považoval za ďalšiu príležitosť, ako využiť svoje tvorivé nadanie. Niektoré jeho torty boli takmer rovnako krásne ako jeho obrazy a kresby.

Z jeho obrazov mala Lily najradšej ten, ktorý visel nad kozubovou rímsovou v obývacej izbe. Hartovci na ňom sedeli na chrbte usmievajúceho sa zeleného draka a vyzeralo to, akoby spoločne leteli v ústrety nejakému úžasnému dobrodružstvu. Na obraze bola dokonca aj Meg – trónila drakovi na chrbte a Lily ju držala v objatí. Kedykoľvek sa naň Lily pozrela, musela sa usmiať.

„Hmm,“ urobil otecko, keď Lily nasypala do misy múku. „Čo do nej ešte pridáme, aby mala zaujímavú chuť?“

